

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, uznając art. 308 WE w związku z art. 60 WE i art. 301 WE za wystarczającą podstawę prawną do przyjęcia rozporządzenia nr 881/2002.

Wnoszący odwołanie stwierdza ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej interpretacji istotnych zasad prawa międzynarodowego:

- w wyroku Sądu połączono kwestię Karty Narodów Zjednoczonych jako źródła zobowiązań traktatowych z kwestią skutków decyzji Rady Bezpieczeństwa w odniesieniu do Państw Członkowskich;
- Sąd naruszył prawo przyjmując, że rezolucje Rady Bezpieczeństwa przyjmowane na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych należy włączać automatycznie w zakres prawa krajowego i krajowej jurysdykcji;
- Sąd błędnie uznał, że nie jest uprawniony do kontroli legalności rezolucji Rady Bezpieczeństwa przyjmowanych na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych;
- rozumowanie Sądu odznacza się znaczącą niespójnością w odniesieniu do zasady *ius cogens*;
- Sąd nie uwzględnił znaczenia prawnego faktu zaniechania przez Radę Bezpieczeństwa powołania niezależnego sądu międzynarodowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139 z 29.05.2002, str. 9-22.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-410/05)

(2006/C 36/40)

(język postępowania: grecki)

W dniu 21 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot

Europejskich, reprezentowanej przez G. Zavosa i G. Brauna ze Służby Prawnej, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2001/97/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/308/EWG w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 czerwca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 76.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo social n° 33 de Madrid z dnia 14 listopada 2005 r. w sprawie Félix Palacios de la Villa przeciwko Cortefiel Servicios, S.A., José María Sanz Corral i Martín Tebar Less (interwenient: Ministerio Fiscal)

(Sprawa C-411/05)

(2006/C 36/41)

(język postępowania: hiszpański)

W dniu 22 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo social n° 33 de Madrid z dnia 14 listopada 2005 r. w sprawie Félix Palacios de la Villa przeciwko Cortefiel Servicios, S.A., José María Sanz Corral i Martín Tebar Less (interwenient: Ministerio Fiscal).

Juzgado de lo social n° 33 de Madrid zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania: